

virkninger af det uretmæssige nedlagte forbud i perioden fra nedlæggelsen og frem til patentets udløb. Landsretten fandt således, at advokaten – på eget initiativ – burde have opfordret til/anlagt erstatningssag, eftersom dette var en naturlig (for en advokat) følge af at forbuddet blev kendt uretmæssig. Her påhvilede det således ikke klienten en selvstændig handlepligt, eftersom korrekt stillingtagen til sagens videre forløb forudsatte en juridisk indsigt, som alene advokaten besad. Dernæst fandt landsretten, at den ansvarspådragende periode kunne udstrækkes frem til tidspunktet for Højesterets dom – og dermed forbuddets bortfald – eftersom advokaten burde have inddraget den viden, han havde fået under sagen om patentets bortfald 1½ år tidligere. Landsretten fandt således her, at advokaten burde have revideret sagen som følge af, at han kom i besiddelse af de nye oplysninger, et synspunkt, man vanskeligt kan være uenig i.

På ganske samme vis kan klienten med rette forvente, at advokaten sørger for at underbygge klientens sag ved fremlæggelse af dokumentation for påståede krav, etc. i det omfang advokaten – som oftest ved modtagelse af den pågældende dokumentation fra klienten – er i besiddelse af sådan dokumentation, jf. herved også landsrettens afgørelse i FED.2006.153V, hvor landsretten fandt, at en advokat havde handlet erstatningspådragende ved ikke under en retssag at have fremlagt dokumentation for udgifter, der udgjorde en del af klientens krav, idet landsretten i præmisserne herom bl.a. anførte:

»Det må anses for en ansvarspådragende fejl, at advokat I ikke under retssagen fremlagde dokumentation for de afholdte udgifter, idet han måtte indse, at dette ville være af betydning for sagens afgørelse, jf. herved såvel byrettens som landsrettens præmisser.«

Det er således ikke konsekvenserne af enhver form for manglende dokumentation, advokaten efterfølgende kan holdes erstatningsansvarlig for, men alene den eventuelle manglende dokumentation, som advokaten klart burde have indset skulle have været fremlagt.

4.3. Advokatens vurdering af sagen

I de ovenfor nævnte U.1997.247H og FED.2003.1823V tages også stilling til, hvorvidt advokatens faglige niveau ved sagens førelse har været tilfredsstillende. Der er her tale om en række forskellige forhold, der alle kendetegnes ved, at advokaten – ved stillingtagen til den konkrete sag – skal anvende sin

faglige viden som advokat⁹ og dermed også jurist. Eksempelvis om den pågældende sag skal føres for domstolene, herunder om den kan forventes gennemført med et for klienten tilfredsstillende resultat, hvilke bilag skal fremlægges, skal der optages syn og skøn eller indhentes responsa, kan dele af sagen udskilles til selvstændig behandling, bør der inddrages andre parter i sagen, og – såfremt sagen tabes – skal den ankes, og er der i den forbindelse givet den fornødne ankevejledning. Alle disse spørgsmål – og en række andre – kan kun besvares ved en konkret vurdering af den enkelte sag. Der er i det følgende opstillet nogle generelle retningslinjer herfor, men ofte vil konkrete forhold kunne begrunde en fravigelse herfra.

Oftte vil en klient – naturligt nok – være skuffet, såfremt en retssag tabes, men det forhold, at en retssag tabes, er dog – selvsagt – ikke udtryk for, at der er begået nogen fejl af den advokat, der førte sagen for den tabende part. Statistisk set tabes der jo lige så mange sager, som der vindes, og principielt kan der i sager foreligge ansvarspådragende fejl hos den vindende parts advokat, men såfremt dette måtte være tilfældet, vil der – normalt – ikke¹⁰ være noget tab som følge heraf, og den vindende parts interesse herfor vil i sagens natur være ret begrænset.

Afgørende ved vurderingen af, om en advokat har handlet culpøst i forbindelse med førelse af en retssag, er derimod, om de vurderinger, den pågældende advokat har foretaget under sagen, er så afvigende fra den faglige norm, at de kan begrunde et ansvar. Ser man bort fra de ganske få retssager der kan betegnes som »unødigt trætte af retten«,¹¹ vil det afgørende være, om advokaten har givet klienten en realistisk vurdering af sagens muligheder – herunder eventuelle svagheder – samt det forventede resultat, og videre, om

9. Som et atypisk eksempel herpå, se den ovenfor kapitel 3, side 102 f. omtalte U.1996.245H, hvor en dansk advokat selv havde oplyst at han besad en særlig indsigt i de tyske forældelsesregler, hvorfor Højesteret fandt, at advokaten burde have handlet på baggrund heraf.
10. Det kan dog ikke udelukkes, at der – uanset at en sag vindes – kan være anvendt så betydelige ressourcer fra den vindende advokats side, at det vederlag, der afkræves den vindende part, er urimeligt. Det skal i den forbindelse påpeges, at et vederlag ikke i sig selv er urimeligt, blot fordi det overstiger de af retten tilkendte omkostninger.
11. I retsplejlovens § 327 og 324's forstand. Som det fremgår af højesteretspraksis – se hertil U.1998.1105H, U.1998.200H og U.1997.363/1H – er Højesteret tilbageholdende med at pålægge rettergangs bøder til klient og/eller advokat i sådanne tilfælde, hvilket må betragtes som en rigtig og positiv udvikling, eftersom det synes rimeligt, at der gives »lang snor« til klienter – og dermed også deres advokater – ved afgørelsen af, hvorvidt de ønsker at føre en retssag, når de i øvrigt er i stand til at betale den retsafgift, der opkræves.